

staa Prøven ingenlunde synes at være i Aftagende, er Befolkningens Krav paa Adgang til Sagførerhjælp for Højesteret formentlig ogsaa behørigt betrygget ved den nuværende Ordning. Det fortjener ogsaa at bemærkes, at det formentlig følger af Sagens Natur, at Folk i Almindelighed kun i ringe Grad er i Stand til at bedømme, om den Sagfører, de vil betro deres Sag for Højesteret, ogsaa er i Besiddelse af de særlige Evner, der kræves hertil. Endvidere skal det nævnes, at da man, som bemærket, maa befrygte, at Ankesagernes Antal vil blive væsentlig forøget, hvis man giver alle Landsretssagførere Adgang til at procedere for Højesteret, vil en Gennemførelse af Mindretalsforslaget ogsaa let føre til, at man maa skride til en Omorganisation af Retten, saaledes at den kan deles i flere Afdelinger. I denne Forbindelse skal Opmærksomheden henledes paa de uheldige Arbejdsforhold, hvorunder den norske Højesteret har lidt og formentlig endnu lider. Skønt den norske Højesteret arbejder i alt Fald i to Afdelinger, var Antallet af borgerlige Sager, der henstod som upaadømte ved Retten, ved Udgangen af Aaret 1924 vokset til 1 229, hvad der vistnok svarer til et Par Aars Arbejde, og for at begrænse Ankesagernes Antal blev derefter Ankesummen for Højesterets Vedkommende i 1925 forhøjet til 5 000 Kr. Dette omtales her, fordi det efter vor Mening neppe kan betvivles, at de nævnte uheldige Arbejdsforhold om end ikke alene saa dog *blandt andet* staar i nogen Forbindelse med, at der i Norge findes et meget betydeligt Antal Højesteretssagførere — i 1926 saaledes 281 i Oslo.

Overfor de Hensyn til Retssikkerheden og til Samfundet i Almindelighed, der ligger til Grund for det Standpunkt, som Højesteret saaledes mener at maatte indtage, vejer efter Rettens Skøn kun lidt de Betragtninger, der offentligt er anført til Begrundelse af Forslaget, blandt andet kan Hensynet til den Interesse, som Landsretssagførerne har i at kunne procedere for Højesteret uden Aflæggelse af Prøve, og Hensynet til, at der ved Gennemførelsen af Mindretallets Forslag muligvis vil kunne opnaas en billigere Sagførerhjælp, kun veje lidt. Og dette sidste saa meget mindre, som det vistnok er meget problematisk, om Sagførerhjælpen ved en Ordning som den foreslaaede vil blive billigere end nu.

Sluttelig bemærkes, at de ovenanførte Betragtninger ogsaa rammer Mindretallets subsidiære Forslag om, at den Landsretssagfører, som personlig har udført en Sag for Landsretten, har Ret til at møde i Sagen for Højesteret, og herpaa bødes ingenlunde derved, at det i Forslaget er stillet som en Betingelse at vedkommende Sagfører skal have haft Beskikkelse i et vist Antal Aar.

R. Gram.

Til Justitsministeriet.